

Hivatalos Lap L 171 , 07/07/1999 o. 0012 - 0016

Az Európai Parlament és a Tanács 1999/44/EK irányelve

(1999. május 25.)

a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 95. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára [1],

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [2],

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően [3], az egyeztető bizottság által 1998. május 18-án elfogadott közös szövegtervezet figyelembevételével,

(1) mivel a Szerződés 153. cikke (1) és (3) bekezdése elrendeli, hogy a Közösségnek a Szerződés 95. cikke alapján elfogadott intézkedések foganatosításán keresztül hozzá kell járulnia a fogyasztóvédelem magas szintjének eléréséhez;

(2) mivel a belső piac egy olyan, belső határok nélküli térség, amelyben biztosított az áruk, a személyek, a szolgáltatások és a tőke szabad mozgása; mivel az áruk szabad mozgása nem csak a hivatásszerűen kereskedő személyek által bonyolított ügyleteket érinti, hanem a magánszemélyek által bonyolított ügyleteket is; mivel ez azzal jár, hogy az egyik tagállam fogyasztói számára lehetővé kell tenni, hogy a fogyasztási cikkek adásvételét szabályozó egységesített minimális szabályok alapján szabadon vásárolhassanak fogyasztási cikkeket egy másik tagállam területén;

(3) mivel a tagállamoknak a fogyasztási cikkek adásvételével kapcsolatos jogszabályai bizonyos mértékig eltérőek, ami azt eredményezi, hogy a fogyasztási cikkek nemzeti piaci különböznek egymástól, és az eladók közötti versenyben torzulások adódhatnak elő;

(4) mivel a fogyasztók arra való törekvésükben, hogy kihasználják a nagy méretű piac előnyeit azáltal, hogy a lakóhelyüktől különböző másik tagállamban vásárolják meg a szükséges fogyasztási cikkeket, meghatározó szerepet játszanak a belső piac kiteljesedésének folyamatában; mivel a határok mesterséges visszaállítását és a piacok lezárását meg kell akadályozni; mivel a

fogyasztók rendelkezésére álló lehetőségek nagy mértékben kiszélesedtek az új távközlési technológiák bevezetésével, amelyek közvetlen hozzáférést biztosítanak más tagállamokban vagy harmadik országokban működő forgalmazási rendszerekhez; mivel a fogyasztási cikkek kereskedelmét meghatározó szabályok minimális szintű összehangolásának hiánya gátolhatja az áruknak az új távközlési technológiákon keresztüli adásvétele fejlődését;

(5) mivel a fogyasztói jogok minimális közös szabályainak létrehozása, amely függetlenül attól alkalmazandó, hogy a fogyasztási cikket a Közösségen belül hol vásárolják meg, erősíteni fogja a fogyasztók bizalmát, és lehetővé teszi, hogy a fogyasztók a belső piac előnyeit minél nagyobb mértékben élvezzék;

(6) mivel a fogyasztók nehézségeinek és az eladókkal szembeni jogviták fő forrása az, hogy az áru nem felel meg a szerződésnek; mivel ezért indokolt a fogyasztási cikkek adásvételét szabályozó nemzeti jogszabályok közelítése ebből a szempontból, elkerülve ugyanakkor a szerződéses és a szerződésen kívüli felelősségre vonatkozó nemzeti jogszabályi rendelkezésekkel és alapelvekkel való ütközéseket;

(7) mivel a fogyasztási cikkeknek mindenekelőtt meg kell felelniük a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak; mivel a szerződésszerűség elve közösnek tekinthető az egymástól eltérő nemzeti jogi hagyományokban; mivel bizonyos jogi hagyományok feltehetően nem teszik lehetővé, hogy a fogyasztók minimális védelmének biztosítása céljából kizárólag erre az alapelvre támaszkodjunk; mivel különösen az ilyen jogi hagyományok mellett hasznosnak bizonyulhatnak kiegészítő nemzeti rendelkezések a fogyasztók védelmének biztosítására olyan esetekben, amikor a szerződő felek nem állapodtak meg speciális szerződési feltételekben, vagy olyan szerződési kikötést alkalmaznak, illetve megállapodást kötöttek, amely szerint a fogyasztó közvetve vagy közvetlenül lemond az őt megillető jogokról vagy elfogadja e jogok korlátozását; amennyiben ezeket a jogokat ez az irányelv biztosítja, az ilyen szerződési kikötés vagy megállapodás nem köti a fogyasztót;

(8) mivel a szerződésszerűség elve alkalmazásának elősegítése céljából hasznos a szerződésszerűség – legáltalánosabb helyzeteket lefedő – megdönthető védelmének bevezetése; mivel ez a vélelem nem korlátozza a szerződéses szabadság elvét; mivel továbbá erre vonatkozó speciális szerződési feltételek hiányában, valamint minimális védelmi záradék alkalmazása esetén, a vélelem elemei használhatók az áru szerződésnek való megfelelése hibájának megállapítására; mivel a fogyasztó által ésszerűen elvárható minőség és teljesítmény többek között attól függ, hogy a fogyasztási cikk új vagy használt; mivel a vélelem elemei kumulatívan érvényesülnek; mivel ha az adott eset körülményei valamely elemet kifejezetten alkalmatlanná tesznek, a vélelem többi eleme mindazonáltal érvényben marad;

(9) mivel a fogyasztási cikk szerződésszerűségéért az eladónak közvetlenül felelnie kell a fogyasztóval szemben; mivel ez olyan hagyományos megoldás, amely beágyazódott a tagállamok jogrendjébe; mivel mindazonáltal az eladó a nemzeti jogokban előírtak szerint visszereseti igényt támaszthat a gyártóval, az őt ugyanabban a szerződésláncban megelőző korábbi eladóval vagy más közvetítővel szemben, kivéve, ha erről a jogáról lemondott; mivel az irányelv nem érinti az eladó, a gyártó, egy előző eladó vagy más közvetítő közötti viszonylatban a szerződéskötési szabadság elvét; mivel annak szabályait, hogy az eladó kivel szemben és hogyan érvényesítheti visszereseti igényét, a nemzeti jogokban kell meghatározni;

(10) mivel abban az esetben, ha a fogyasztási cikk nem felel meg a szerződésnek, a fogyasztó számára biztosítani kell a jogot, hogy a szerződésnek megfelelő állapot térítésmentes helyreállítását követelje, választva az áru kijavítása vagy kicserélése között, vagy ezek meghíúsulása esetén árszállítást követeljen vagy a szerződést felbonthassa;

(11) mivel a fogyasztó először az áru kijavítását vagy kicserélését követelheti az eladótól, kivéve, ha az ilyen orvoslás nem lehetséges vagy aránytalan; mivel az orvoslás aránytalan voltát objektív alapon kell megállapítani; mivel az orvoslás aránytalannak tekintendő, ha annak alkalmazása más orvoslási módszerrel összehasonlítva ésszerűtlen költségekkel jár; mivel a költségek akkor ésszerűtlenek, ha az egyik orvoslási módszer költségei jelentős mértékben meghaladják a másik orvoslási módszer költségeit;

(12) mivel a szerződésnek való megfelelés hibája esetén az eladó egyezség formájában mindenkor felajánlhatja a fogyasztónak bármelyik rendelkezésre álló orvoslási lehetőséget; mivel a fogyasztónak kell eldöntenie, hogy az eladó javaslatát elfogadja-e vagy elutasítja;

(13) mivel annak elősegítése érdekében, hogy a fogyasztók élvezhessék a belső piac nyújtotta előnyöket és fogyasztási cikkeket vásárolhassanak egy másik tagállamban, ajánlott, hogy a több tagállamban értékesített fogyasztási cikkek gyártói a fogyasztók érdekében mellékeljenek az áruhoz egy jegyzéket, amely megjelöl legalább egy kijelölt kapcsolatfelvételi címet minden olyan tagállamban, ahol az adott fogyasztási cikket értékesítik;

(14) mivel az átadás időpontjára vonatkozó hivatkozások nem teszik szükségessé, hogy a tagállamok megváltoztassák a kárveszély átszállására vonatkozó szabályukat;

(15) mivel a tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó számára visszafizetendő összeg csökkenthető arra figyelemmel, hogy a fogyasztó az átvétel óta a fogyasztási cikket használta; mivel a szerződés felbontásának részletes szabályait a nemzeti jogok írhatják elő;

(16) mivel a használt fogyasztási cikkek sajátos jellege általában nem teszi lehetővé azok kicserélését; mivel ezért a fogyasztó kicseréléshez való joga az ilyen fogyasztási cikkek esetében általában nem érvényesíthető; mivel az ilyen fogyasztási cikkek vonatkozásában a tagállamok lehetővé tehetik a felek számára, hogy rövidebb felelősségi időtartamban állapodjanak meg;

(17) mivel indokolt annak az időtartamnak a korlátozása, amely alatt az eladó a fogyasztási cikknek az átadás időpontjában meglévő hibáiért felel; mivel a tagállamok korlátozhatják azt az időtartamot is, amely alatt a fogyasztó a jogait gyakorolhatja, feltéve, hogy ez az időtartam nem rövidebb az átadás időpontjától számított két évnél; mivel olyan esetekben, amikor a nemzeti jog szerint az ilyen elévülési határidő kezdő időpontja nem esik egybe a fogyasztási cikk átadásának időpontjával, a nemzeti jog szerinti határidő teljes tartama nem lehet rövidebb az átadás időpontjától számított két évnél;

(18) mivel a tagállamok előírhatnak egy időtartamot, amely alatt a hibának meg kell nyilvánulnia, és azt, hogy adott esetben, a nemzeti jognak megfelelően lehetséges az elévülési idő nyugvása vagy megszakadása, amennyiben kijavítás, kicserélés történik vagy egyezség reményében tárgyalások folynak az eladó és a fogyasztó között;

(19) mivel a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy előírjanak egy határidőt, amelyen belül a fogyasztó köteles értesíteni az eladót a megfelelő hibájáról; mivel a tagállamok biztosíthatják a fogyasztók magasabb szintű védelmét azáltal, hogy nem vezetnek be ilyen kötelezettséget; mivel a fogyasztóknak a Közösség egészében minden esetben legalább két hónapot kell biztosítani ahhoz, hogy az eladót értesítsék a megfelelés hibájáról;

(20) mivel a tagállamoknak meg kell előzniük, hogy egy ilyen értesítési határidő előnytelen helyzetbe hozza a fogyasztókat a határokon átnyúló vásárlásaiknál; mivel minden tagállam köteles a Bizottságot tájékoztatni e rendelkezés végrehajtásáról; mivel a Bizottság köteles figyelemmel kísérni e rendelkezés különböző végrehajtásainak a fogyasztókra és a belső piacra gyakorolt hatását; mivel e rendelkezésnek az egy adott tagállamban történő végrehajtására vonatkozó információt a többi tagállam, valamint a Közösség egész területén hozzáférhetővé kell tenni a fogyasztók és fogyasztói szervezetek részére; mivel ezért a tagállamokban kialakult helyzetről összefoglalót kell közzétenni az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában;

(21) mivel egyes árufajták adásvételekor a jelenlegi gyakorlat szerint az eladók és a gyártók garanciát nyújtanak a fogyasztási cikkekre olyan hibák tekintetében, amelyek egy bizonyos határidőn belül merülnek fel; mivel ez a gyakorlat ösztönözheti a versenyt; mivel bár az ilyen jótállás jogszerű marketingeszköz, de nem vezetheti félre a fogyasztókat; mivel annak érdekében, hogy a fogyasztót ne vezesse félre, a jótállásnak meghatározott információkat kell tartalmaznia, beleértve egy olyan nyilatkozatot, amely szerint a jótállás nem érinti a fogyasztó törvényen alapuló jogait;

(22) mivel a felek megállapodásukban nem korlátozhatják a fogyasztónak biztosított jogokat, illetve a fogyasztó nem mondhat le róluk, különben ezáltal meghiúsulna a jogi védelem; mivel ezt az elvet kell alkalmazni az olyan klauzulákra is, amelyek szerint a fogyasztó tudott a szerződés megkötésének időpontjában meglévő valamennyi hibáról; mivel az ezen irányelvben a fogyasztók számára nyújtott védelem nem csökkenthető oly módon, hogy a szerződésre alkalmazandó jogként egy harmadik ország jogát kötik ki a felek;

(23) mivel az e területre vonatkozó jogszabályok és joggyakorlat a különböző tagállamokban azt mutatják, hogy egyre nagyobb a törekvés a fogyasztóvédelem magas színvonalának biztosítására; mivel ennek a folyamatnak és az ezen irányelv végrehajtásában szerzett tapasztalatoknak a fényében szükséges lenne megfontolni egy még alaposabb összehangolást, különösen a gyártó közvetlen felelősségének előírásával a neki felróható hibákért;

(24) mivel a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen a még magasabb színvonalú fogyasztóvédelem elérése érdekében szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el vagy tartsanak hatályban;

(25) mivel a Bizottság a fogyasztói jogviták peren kívüli rendezésére hatáskörrel bíró testületekre alkalmazandó alapelvekről szóló, 1998. március 30-i ajánlásával [4] összhangban a tagállamok a panaszok pártatlan és hatékony kezelése céljából mind nemzeti, mind határokon átnyúló viszonylatban olyan testületeket hozhatnak létre, amelyeket a fogyasztók közvetítőkként vehetnek igénybe;

(26) mivel a fogyasztók kollektív érdekeinek védelme céljából indokolt a fogyasztói érdekek védelmében a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásokról szóló, 1998. május 19-i 98/27/EK európai parlamenti és tanácsi

irányelv mellékletében foglalt felsorolást [5] ezzel az irányelvvel kiegészíteni,

ELFOGADTA A KÖVETKEZŐ IRÁNYELVET:

1. cikk

Hatály és fogalommeghatározások

(1) Ezen irányelv célja a fogyasztási cikkek adásvételének egyes vonatkozásait szabályozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése a fogyasztóvédelem egységes minimális szintjének biztosítása érdekében a belső piac keretében.

(2) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) fogyasztó: minden olyan természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések tekintetében gazdasági vagy szakmai tevékenysége körén kívül eső célből jár el;

b) fogyasztási cikk: minden ingó dolog (testi tárgy), kivéve

- a végrehajtás vagy más bírósági intézkedés alapján értékesített árukat,

- a vizet és a gázt, feltéve, hogy nem korlátozott térfogatban vagy meghatározott mennyiségben ajánlják fel adásvételre,

- a villamos energiát;

c) eladó: minden olyan természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely, szerződés alapján gazdasági vagy szakmai tevékenysége keretében fogyasztási cikkeket értékesít;

d) gyártó: a fogyasztási cikk gyártója, a fogyasztási cikket a Közösség területére behozó importőr, valamint aki a fogyasztási cikken elhelyezett nevével, védjegyével vagy egyéb megkülönböztető jelzés alkalmazásával önmagát gyártóként tünteti fel;

e) jótállás: az eladó vagy a gyártó kötelezettségvállalása a fogyasztóval szemben külön díj felszámítása nélkül, amely alapján a jótállási nyilatkozatban vagy a vonatkozó reklámban feltüntetett tulajdonságoknak nem megfelelő fogyasztási cikk vételárát visszatéríti, vagy az ilyen fogyasztási cikket kijavítja, kicseréli vagy az igényt más módon kezeli;

f) kijavítás: a szerződésnek nem megfelelő fogyasztási cikknek a szerződésnek megfelelővé tétele.

(3) A tagállamok előírhatják, hogy nem minősül "fogyasztási cikk" – nek a fogyasztók személyes részvételét lehetővé tevő nyilvános árverésen értékesített használt áru.

(4) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában adásvételi szerződésnek kell tekinteni azt a szerződést is, amely legyártandó vagy előállítandó fogyasztási cikk

átadására vonatkozik.

2. cikk

Szerződés szerűség

(1) Az eladó köteles a fogyasztónak az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket átadni.

(2) A fogyasztási cikk szerződés szerűségét vélelmezni kell, ha az

a) megfelel az eladó által adott leírásnak, és rendelkezik az eladó által a fogyasztónak bemutatott próba vagy minta tulajdonságaival;

b) alkalmas a fogyasztó által meghatározott sajátos célra, amelyet a fogyasztó a szerződéskötéskor az eladó tudomására hozott, és az eladó elfogadott;

c) alkalmas minden olyan célra, amelyre az azonos fajtájú árukat szokásosan használják;

d) felmutatja az azonos fajtájú áruk tekintetében szokásos minőséget és teljesítményt, amelyet a fogyasztó ésszerűen elvárhat, figyelembe véve a fogyasztási cikk természetét, és ha van ilyen, az eladó, a gyártó vagy annak képviselője által a fogyasztási cikk konkrét tulajdonságai tekintetében különösen a reklámozás során tett vagy a címkén megjelenő nyilvános kijelentéseket.

(3) E cikk alapján nem minősül a megfelelés hibájának, ha a szerződés megkötésének időpontjában a fogyasztó a hibáról tudott vagy arról ésszerűen eljárva tudnia kellett, illetve ha a megfelelés hibáját a fogyasztó által adott anyag okozta.

(4) Az eladót nem kötik a (2) bekezdés d) pontjában említett nyilvános kijelentések, ha bizonyítja, hogy

- a kijelentésről nem tudott és arról ésszerűen eljárva nem is kellett tudnia,

- a szerződéskötés időpontjáig a kijelentést helyesbítették, vagy

- a fogyasztási cikk megvételére vonatkozó elhatározást a kijelentés nem befolyásolhatta.

(5) A fogyasztási cikk szakszerűtlen összeszereléséből eredő hiba egy tekintet alá esik az áru hibájával, ha az összeszerelés az adásvételi szerződés részét képezi, és azt az eladó végezte vagy az ő felelősségével végezték. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha a fogyasztó által összeszerelendő árut a fogyasztó szerelte össze, és a szakszerűtlen összeszerelés a szerelési utasítások hibájára vezethető vissza.

3. cikk

A fogyasztó jogai

(1) Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

(2) A szerződésnek való megfelelés hibája esetén a fogyasztó jogosult akár a (3) bekezdésnek megfelelően a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának kijavítás vagy kicserélés formájában történő térítésmentes helyreállítására, akár az (5) és (6) bekezdésnek megfelelően kérheti a vételár megfelelő leszállítását, vagy az adott fogyasztási cikk vonatkozásában elállhat a szerződéstől.

(3) A fogyasztó az eladótól először a fogyasztási cikk térítésmentes kijavítását vagy kicserélését követelheti, kivéve, ha ez lehetetlen vagy aránytalan.

Az orvoslást aránytalannak kell tekinteni, ha az az eladónak más orvoslási módszerrel összehasonlítva ésszerűtlen költséget okoz, figyelembe véve

- a fogyasztási cikk hibátlan állapotbani értékét,

- a hiba jelentőségét, és

- azt, hogy az alternatív orvoslási módszer a fogyasztónak okozott jelentős kényelmetlenség nélkül végrehajtható-e.

A kijavítást vagy kicserélést ésszerű határidőn belül, a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül kell elvégezni, figyelembe véve a fogyasztási cikk természetét és a fogyasztó által megkívánt célját.

(4) A (2) és (3) bekezdésben említett "térítésmentesség" fogalma magában foglalja a fogyasztási cikk szerződésszerű állapota helyreállításának szükséges költségeit, különösen a postaköltséget, a munkadíjat és az anyagköltséget.

(5) A fogyasztó a vételár megfelelő csökkentését kérheti vagy elállhat a szerződéstől, ha

- nem jogosult sem a fogyasztási cikk kijavítására, sem a kicserélésére, vagy

- az eladó a hibát ésszerű határidőn belül nem orvosolta, vagy

- az eladó a hibát nem a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül orvosolta.

(6) Csekély mértékű hiba esetén a fogyasztó nem állhat el a szerződéstől.

4. cikk

Visszkereseti igény

Ha az utolsó eladó a gyártó, a szerződésláncban őt megelőző korábbi eladó vagy más közvetítő cselekménye vagy mulasztása miatt felel a fogyasztóval szemben, jogosult visszkereseti igényt érvényesíteni a szerződésláncban a felelős személlyel (személyekkel) szemben. A felelős személyt (személyeket), akivel (akkal) szemben az utolsó eladó visszkereseti igényt érvényesíthet, valamint a vonatkozó eljárást és annak feltételeit a nemzeti jogban kell

meghatározni.

5. cikk

Határidők

(1) Az eladó a 3. cikk szerint akkor felel, ha a megfelelés hibája a fogyasztási cikk átadásától számított két éven belül megnyilvánul. Ha a nemzeti jog a 3. cikk (2) bekezdése szerinti jogok érvényesítésére elévülési határidőt ír elő, az nem járhat le az átadástól számított két éven belül.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy a fogyasztó a jogai érvényesítése feltételeként a hibáról annak felismerésétől számított két hónapon belül köteles értesíteni az eladót.

A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot arról, hogyan alkalmazzák ezt a bekezdést. A Bizottság figyelemmel kíséri a tagállamoknak biztosított választási lehetőségek a fogyasztókra és a belső piacra gyakorolt hatásait.

A Bizottság legkésőbb 2003. január 7-ig jelentést készít arról, hogy milyen megoldást választottak a tagállamok e bekezdés tekintetében. A jelentést az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában közzé kell tenni.

(3) Az ellenkező bizonyításáig vélelmezni kell, hogy a fogyasztási cikk átadásától számított hat hónapon belül megnyilvánult hiba már az átadás időpontjában létezett, kivéve, ha ez a vélelem nem egyeztethető össze a fogyasztási cikk természetével vagy a hiba jellegével.

6. cikk

Jótállás

(1) A jótállás a jótállási nyilatkozatban és a kapcsolódó reklámban meghatározott feltételekkel köti annak vállalóját.

(2) A jótállásnak

- utalnia kell arra, hogy a fogyasztót a fogyasztási cikkek adásvételét szabályozó hatályos nemzeti jog szerint törvényen alapuló jogok illetik meg, és nyilvánvalóvá kell tennie, hogy ezeket a jogokat a jótállás nem érinti,

- világosan és közérthetően meg kell határoznia a jótállás tartalmát és igénybevételének lényegi feltételeit, különösen a jótállás időtartamát és területi hatályát, valamint a jótállásra kötelezett nevét és címét.

(3) A fogyasztó kérésére a jótállást írásban a rendelkezésére kell bocsátani vagy olyan más tartós adathordozón megjeleníteni, amely a fogyasztó rendelkezésére áll és számára hozzáférhető.

(4) Az a tagállam, amelyben a fogyasztási cikket értékesítik, a Szerződés rendelkezéseivel összhangban előírhatja, hogy a jótállást az adott tagállam által a Közösség hivatalos nyelvei közül kiválasztott egy vagy több nyelven kell

megszövegezni.

(5) Ha a jótállás nem felel meg a (2), a (3) vagy a (4) bekezdés rendelkezéseinek, ez a jótállás érvényességét nem érinti; a fogyasztó azt továbbra is érvényesítheti és követelheti annak betartását.

7. cikk

Kötelező érvény

(1) Az eladóval a megfelelés hibájáról való értesítését megelőzően kötött olyan szerződési kikötés vagy megállapodás, amely az ezen irányelvben biztosított jogokat közvetve vagy közvetlenül elvonja vagy korlátozza, a fogyasztót a nemzeti jogban szabályozottak szerint nem köti.

A használt fogyasztási cikkek adásvételére nézve a tagállamok előírhatják, hogy az eladó és a fogyasztó megállapodhat olyan szerződési kikötésben vagy olyan megállapodást köthet, amely alapján az eladó az 5. cikk (1) bekezdésében meghatározott időtartamnál rövidebb ideig felel. Ez az időtartam nem lehet rövidebb egy évnél.

(2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy ha a szerződés szorosan kapcsolódik a tagállamok területéhez, a fogyasztótól ne lehessen elvonni az ezen irányelvben biztosított védelmet azért, hogy a szerződésre irányadó jogként egy harmadik ország jogát kötik ki.

8. cikk

Nemzeti jog és minimális védelem

(1) Az ezen irányelvben biztosított jogok nem érintik a fogyasztó olyan egyéb jogait, amelyek őt a szerződéses és szerződésen kívüli felelősséget szabályozó nemzeti jogi előírások szerint megilletik.

(2) A fogyasztók magasabb szintű védelme érdekében a tagállamok az ezen irányelv hatálya alá tartozó területen a Szerződéssel összeegyeztethető szigorúbb rendelkezéseket is elfogadhatnak vagy tarthatnak hatályban.

9. cikk

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy a fogyasztókat tájékoztassák az ezen irányelvnek való megfelelést biztosító nemzeti jogszabályokról, és ha szükséges, ösztönzik a szakmai szervezeteket, hogy a fogyasztókat tájékoztassák az őket megillető jogokról.

10. cikk

A 98/27/EK irányelv melléklete a következőkkel egészül ki:

"10. A fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 171., 1999.7.7., 12. o.)"

11. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

(1) A tagállamok legkésőbb 2002. január 1-jéig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadtak el.

12. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság legkésőbb 2006. július 7-ig felülvizsgálja az irányelv alkalmazását, és jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára. A jelentésben meg kell vizsgálni többek között, hogy indokolt-e bevezetni a gyártó közvetlen felelősségét, és szükség esetén a jelentéshez mellékelni kell a megfelelő javaslatokat.

13. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában történő kihirdetése napján lép hatályba.

14. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1999. május 25-én.

az Európai Parlament részéről

az elnök

J. M. Gil-robles

a Tanács részéről

az elnök

H. Eichel

[1] HL C 307., 1996.10.16., 8. o.és HL C 148., 1998.5.14., 12. o.

[2] HL C 66., 1997.3.3., 5. o.

[3] Az Európai Parlament 1998. március 10-i véleménye (HL C 104., 1998.4.6., 30. o.), a Tanács 1998. szeptember 24-i közös állásponja (HL C 333., 1998.10.30., 46. o.) és az Európai Parlament 1998. december 17-i határozata (HL C 98., 1999.4.9., 226. o.). Az Európai Parlament 1999. május 5-i határozata. A Tanács 1999. május 17-i határozata.

[4] HL L 115., 1998.4.17., 31. o.

[5] HL L 166., 1998.6.11., 51. o.
